Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1904 — Ἀριθ. 812

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δο ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν δισμον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνετα δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑλληνικὰ κεντήμαται — Ἡ βελόνη, ἡ μουσικὴ καὶ τὰ γράμματα, Β' (ὑπὸ κ. Ἀθηνᾶς Σερεμέτη). — Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου Ἡ Βενετία. ΙΑ'.—Μητέρες καὶ παιδιά (κατὰ μετάφρ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). - Γράμματα διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς μαγειρικῆς (ὑπὸ δος Πολυξένης Λοΐζιάδος).—Ὑπὲρ τῶν φησιώντων. — Τὰ Κυριακὰ μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς. — Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς: Ὁ νέος Ῥαββὶ (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Λοιπὸν δὲν πρόκειται περὶ τριχάπτων ἑνετικῶν, ἀλλ' οὔτε περὶ μπιμπίλας, ἀλλ' οὔτε περὶ τῶν ποικίλων καὶ ὡραίων εἰδῶν τῶν νταντελῶν, τὰς ὁποίας κατασκευάζει ἡ ἐδῶ βασιλικὴ σχολὴ τῶν ἐργοχείρων.

Τὸ Κουρουπὶ καὶ τὸ Σάλεσι καὶ τὰ χωριὰ ἐν γένει τῆς Ἀττικῆς ἀπέκτησαν σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν διδάσκονται νέα πράγματα, δὲν εἰσάγονται νέα εἴδωλα, δὲν ἐφαρμόζονται συστήματα, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ ἐξευγενίζουν τὰ δάκτυλα καὶ νὰ ἐξιδανικεύουν τὴν ἐργάτιδα, ἀναντιρρήτως ὅμως τὴν ἐξαντλοῦν καὶ τὴν τυφλόνουν.

Τὰ σχολεῖα τῶν χωριῶν τῆς Ἀττικῆς, ὡς μᾶς διεβεβαίωσεν ἡ περισσότερον πάσης ἄλλης συντελέσασα εἰς τὴν ἵδρυσίν των δεσποινὶς Μαρία Δραγούμη σκοποῦν μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς τὴν τελειοποίησιν τῶν χωρικῶν εἰς τὸ κέντημα τῆς σιγούνας. Τὸ κέντημα αὐτὸ ἡ νέα χωρικὴ ἐδιδάσκετο ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὴν μάμμην της ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδικά της χρόνια, ὁπόταν καὶ ἤρχιζε τὴν κατασκευὴν τοῦ πρώτου ἐπισήμου ἐνδύματος, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὸν κόσμον.

Τὰ κεντήματα αὐτὰ ἔγειναν σήμερον τόσον τῆς μόδας, ὥστε δὲν ὑπάρχει σπῖτι, ἐπιπλωμένον μὲ τὸν τελευταῖον συρμόν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ πλαισιόνῃ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρά του καὶ νὰ μὴ σκεπάζῃ τὰ ἔπιπλά του μὲ ἄλλα σκεπάσματα, παρὰ μὲ χονδρὰ ἐγχώρια ὑφάσματα, στολισμένα μὲ ἀραβουργήματα καὶ μὲ σχέδια παρμένα ἀπὸ τὰ κράσπεδα τῶν χιτώνων τῶν χωρικῶν μας.

Ἡ μόδα ἐγεννήθη εἰς τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδῖνον, καὶ σιγὰ σιγὰ εἰσήχθη καὶ ἐδῶ. Ἡ Ἀνατολὴ τώρα κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἔχει τὸν λόγον ἐπὶ τῶν νεωτερισμῶν τῶν ἐπίπλων, τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν κεντημάτων, καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα, μὲ τὴν τελευταίαν ἀποκάλυψιν τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ μεγαλείου μιᾶς ἀνατολικῆς φυλῆς, οἱ ἀνατολικοὶ συρμοὶ ἀποκτῶντες ὁλονὲν περισσότερον κῦρος θὰ ἐξακολουθήσουν διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη δίδοντες τὸν τόνον εἰς ὅλα.

Τάπητες ἀνατολικοί, κοσμήματα σχεδίων βυζαντινῶν, ἀσημικά, σκεύη πορσελάνης, ἔπιπλα, παραπετάσματα, κοντογούνια, ὅλα ἤρχισαν κατ' ἀρχὰς νὰ προβάλλουν μὲ σχέδια τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς διὰ νὰ καταλήξουν εἰς τὸν Αἶμον καὶ εἰς τὴν Θράκην καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Κινέζοι μὲ τὰ μικρὰ ματάκια των καὶ οἱ Ἰάπωνες μὲ τὰ μικρὰ χεράκια των καὶ μὲ τὴν ἀνεξάντλητον ὑπομονήν των, μᾶς εἰσήγαγον πρῶτον εἰς τὰ παράδοξα σχέδιά των μὲ τὰς κωνοειδεῖς παγόδας των καὶ μὲ τὰ γραφικὰ καὶ λεπτεπίλεπτα συμπλέγματά των, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ χρυσὸς καὶ τὰ ζωηρὰ καὶ θερμὰ χρώματα ἀντικαθίστων τὰ ἐλαφρὰ καὶ νεκρωμένα τῆς βιομηχανίας, τοῦ Βορρᾶ.

Οἱ τάπητες τῆς Περσίας ἔπειτα κατέληξαν εἰς τάπητας τῆς Ἀσίας ἐν γένει καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἡ Σμύρνη ἡ Θράκη, ἡ Θεσσαλία, καὶ αἱ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ ἐπαρχίαι περιελήφθησαν βαθμηδὸν εἰς τὸν κύκλον τῆς ταπητουργικῆς

βιομηχανίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν χέρια, τέως ἄεργα καὶ χρησιμοποιούμενα μόνον εἰς χειρωνακτικὰς ἀσχολίας, ἔγειναν προσοδοφόρα καὶ εὐεργετικά.

Τοὺς τάπητας ἠκολούθησαν τὰ ἀραχνοειδῆ μεταξωτά, καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν διαφανῶν τῆς Κῶ ἐδημιούργησε καὶ πάλιν τὰς εἰς προφασιν ἐσθῆτας, περὶ ὧν ἀναφέρει ὁ Πολυδεύκης, ὅτι ἄφιναν νὰ φαίνωνται αἱ κυαναῖ διακλαδώσεις τῶν φλεβῶν. Τὰ ἀραχνοειδῆ διεδέχθησαν τὰ χονδροειδῆ ὑφαντά, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ χωρικαί μας κατασκευάζουν τὰ ὑποκαμισά των, τὰ ὁποῖα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι οἱ ἀρχαῖοι χιτῶνες ἀπλοποιημένοι. Τὸ σχετικὸν κέντημα φυσικὰ ἦλθε καὶ αὐτὸ εἰς τὸν συρμόν, τὸ κέντημα τὸ δύσκολον, τὸ ἀκολουθοῦν τὰς κλωστὰς τοῦ ὑφάσματος μίαν πρὸς μίαν μὲ θαυμαστὴν ἁρμονίαν ζωηρῶν μεσημβρινῶν χρωματισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνθυμίζουν τὰ σχέδια τῶν ἀρχαίων ἀγγείων καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν γείσσων τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν.

Ὅτι τὸ κέντημα αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὅσην καὶ ἡ νταντέλα τῆς Βενετίας ὑπομονήν, ὅτι ἀπαιτεῖ προσήλωσιν καὶ ἀκινησίαν ὡρῶν, εἶναι βεβαίως καὶ γνωστόν καὶ παραδεδεγμένον. Ἀλλὰ διὰ τὴν χωρικήν, ἡ ὁποία κληρονομικῶς πλέον ἐπὶ πολλὰς γενεὰς ἐπιδίδεται εἰς αὐτὸ ἀπὸ τῆς μάμμης εἰς τὴν ἐγγονὴν καὶ ἡ ὁποία, ἀντὶ τοῦ λευκοῦ ἀποτυφλωτικοῦ τῆς νταντέλας, ἔχει τοὺς ζωηροὺς χρωματισμούς, οἱ ὁποῖοι δὲν καταπονοῦν τὴν ὅρασιν, τὸ πρᾶγμα εἶναι καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον καὶ ὀλιγώτερον ἐκνευριστικόν.

Ὅπως δήποτε ἢ οὕτως ἢ ἄλλως αἱ γυναῖκες φαίνεται ὅτι ἠσθάνθησαν πάντοτε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιδίδωνται εἰς ἔργα ὑπομονῆς, καὶ ὅταν ἀκόμη οἰκονομικοὶ ἀνώτεροι λόγοι δὲν τὰς ὑπέβαλον εἰς τοῦτο. Ὡς οἱ δοῦλοι καὶ οἱ φυλακισμένοι, ἔπρεπε νὰ ἐξασκήσουν καὶ ἀναπτύξουν εἰς τὰς ψυχάς των τὸ ἔνστικτον τῆς καρτερίας καὶ ὑπομονῆς δι' ἐργασιῶν μακρῶν καὶ ἀσκόπων, ὅπως συνειθίσουν νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὴν τύχην, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργουν δι' αὐτὰς τὰ κάγκελα τοῦ γυναικωνίτου

Σήμερον ὅπου τὰ κάγκελα ἔπεσαν, ὁ ὁρίζων ἀκόμη τῶν βλέψεών των φαίνεται ὅτι μένει τόσον στενὸς καὶ περιωρισμένος, ὥστε νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκην νὰ κελλιεργοῦν ἀκόμη τὴν συνήθειαν τῆς μακρᾶς ὑπομονῆς, ἡ ὁποία περιορίζει πᾶσαν βλέψιν πρὸς ὑψηλοτέρας πτήσεις.

Δὲν ἠμπορῶ ἐν τούτοις, παρὰ νὰ ὁμολογήσω ὅτι προτιμῶ χιλιάκις τὴν κόρην ἢ τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἢ καὶ τὴν μάμμην, ἡ ὁποία μὲ ἓν κέντημα καὶ μίαν νταντέλαν εἰς τὸ χέρι μένει μόνη μὲ τὸν ἑαυτόν της καὶ μὲ τὰς σκέψεις της, πολλὰς ὥρας τῆς ἑσπέρας ἢ καὶ τῆς ἡμέρας ἀκόμη, ἀπὸ τὰς κακῶς χειραφετημένας, αἱ ὁποῖαι τὰς ἰδίας ὥρας διαθέτουν παίζουσαι χαρτιὰ ἢ κακολογοῦσαι.

Ἡ πρώτη μένει πάντοτε ἡ ἰδανικὴ εἰκὼν τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας, ἡ μὲ τὰς τρυφερὰς χεῖράς της στολίζουσα τὸ παιδικὸν λίκνον ἢ τὸ νυμφικὸν κάνιστρον τῆς κόρης της ἢ τὴν ἰδίαν καλλονὴν καὶ νεότητα, ἢ καὶ τὸ ἴδιον εὐγενὲς καὶ λευκοστεφανωμένον γῆρας. Ἐὰν δὲν κερδίζῃ διὰ τῆς ἐργασίας της χρήματα, ἢ δὲν ἐπιδίδεται εἰς ἀνάγνωσιν ἀναπτύσσουσαν τὸ πνεῦμά της, ἐὰν ἐξ ἀρχῶν ἢ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἀρκῆται εἰς τὴν μετριόφρονα ἀφάνειαν μιᾶς ζωῆς εὐκόλου, ἡσύχου καὶ κανονικῆς, φέρει ὅμως πάντοτε τὸ ἀκτινωτὸν τῆς ἀβρότητος καὶ τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς καρτερικῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ οἴκου.

Ἡ ἄλλη ἀσυνειδήτως καταπίπτει ἀπὸ τὴν θέσιν της, ἐξευτελίζεται, διὰ νὰ καταντήσῃ ἐπὶ τέλους τυχοδιώκτρια, περιμένουσα ἀπὸ τὰ χαρτοπαικτικὰ κέρδη της εἰσόδημα ἀγενὲς καὶ ταπεινωτικόν, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σκεπάσῃ τὰς ἠθικὰς ζημίας, εἰς τὰς ὁποίας τὴν ἐκθέτει ἡ τόσον ὀσημέραι διαδιδομένη χαρτοπαικτικὴ συνήθεια.

Η ΒΕΛΟΝΗ, ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Β'.

— Λοιπὸν ἀγραμμάτους μᾶς θέλετε, Κυρία, ἢ ἀμούσους;

Ἄπαγε τῆς βλασφημίας, κυρία μου, οὐδ' ἀγράμματοι θέλω νὰ εἶσθε, οὐδ' ἄμουσοι, διότι καὶ τὰ γράμματα καὶ ἡ μουσικὴ μορφόνουν τὸν ἄνθρωπον, διαπλάττουν τὴν ψυχήν του· ἀλλὰ δὲν φρονεῖτε ὅτι ἡ καλλιέργειά των δὲν γίνεται μὲ εἰλικρίνειαν ἀπὸ μέρους σας καὶ ὅτι ὁ τόσος ζῆλός σας καὶ ἡ μεγάλη ἐπιμέλειά σας ἔχουσιν ἐλατήριον μᾶλλον τὴν ἐπίδειξιν; Δὲν φρονεῖτε ὅτι συμβαίνει μὲ αὐτὴν ἀπαραλλάκτως, ὅ,τι μὲ τὰ ὡραῖα strass, τὰ ὁποῖα ἀπομιμοῦνται τόσον τελείως τοὺς ἀληθεῖς ἀδάμαντας; Στολίζομεν μὲ αὐτὰ τὰ ὠτά μας, τοὺς δακτύλους μας, ἐφ' ὅσον ἡ λάμψις των ἠμπορεῖ ν' ἀπατήσῃ· ἅμα ὅμως ἀρχίσουν νὰ θαμβώνουν, τὰ ρίπτομεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ὡς ἄχρηστα. Καὶ αὐτὸ λέγεται παρ' ἡμῖν, *τάσις πρὸς τὰ γράμματα, ἰδιοφυΐα πρὸς τὴν μουσικήν*. Ἀλλ' οἱ ψευδεῖς αὐτοὶ ἀδάμαντες ἐστοίχισαν μίαν δραχμὴν καὶ ἕνα περίπατον μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἐνῷ χάριν τῶν διπλωμάτων θυσιάζετε ἴσως τὴν εὐτυχίαν σας, κόραι μου, διότι ἐστὲ πεπεισμέναι ὅτι ὁ σύζυγος θὰ ζητήσῃ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στόμαχον πρῶτον καὶ κατόπιν τὰ ὦτα. Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τὰ γράμματα, ἀγαπᾶτε τὴν μουσικήν, ἀλλά, πρὸς θεοῦ, ἀγαπᾶτε καὶ τὴν καλὴν βελόνην, καὶ τὴν ὀρεκτικὴν κουτάλα.

Ἂν τὰ διπλώματά σας ἐχρησίμευον τοὐλάχιστον διὰ τὰ τέκνα σας· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ *A B* καὶ τὸ do ré θὰ διδαχθῶσιν αὐτὰ ὑπὸ ξένων, διότι σεῖς ὑποφέρετε ἀπὸ τὰ *νεῦρά* σας, διότι δὲν ἔχετε ὑπομονὴν ἢ μᾶλλον, διότι τὴν ἐξαντλεῖτε μὲ τὴν ῥάπτριάν σας καὶ μὲ τὴν πιλοποιόν σας.

* * *

Ἀνεγνώσατε βεβαίως τὴν Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, ἀφοῦ εἶσθε διπλωματοῦχος. Εἴδατε εἰς τὸν δεύτερον στίχον, νομίζω, ὅτι ἡ ὡραία Ἑλένη, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ Μενελάου, ἔλαβε, μεταξὺ τῶν πλείστων βασιλικῶν δώρων, μίαν χρυσῆν ἠλακάτην καὶ ἓν κάνιστρον ἀργυροῦν πλῆρες νήματος καὶ μετάξης. Τὸ δῶρον δὲ τοῦτο προσεφέρετο αὐτῇ ὑπὸ τῆς Ἀλεξάνδρας, συζύγου τοῦ ἐκ Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου Πολυβίου.

Ὁποία πρόοδος θὰ ἦτο διὰ τὸν αἰῶνά μας, ἂν, ἀναγινώσκοντες ἓν τινι ἐφημερίδι τὸν κατάλογον τῶν δοθέντων

πρὸς πλουσίαν νύμφην δώρων, ἐβλέπομεν ἓν κάνιστρον πολυτελὲς μὲ πλήρη συλλογὴν ἐργαλείων τῆς ῥαπτικῆς, ἢ κιβώτιον μετὰ πλουσίων σκευῶν μαγειρικῆς. Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν!

Ἤδη παρατηροῦμεν βελτίωσίν τινα ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν Ἑλληνίδων μας. Ποῦ καὶ ποῦ διακρίνομεν κόρας κατορθούσας νὰ συμβιβάζωσι τὰ γράμματα καὶ τὴν μουσικὴν πρὸς τὴν βελόνην καὶ πρὸς τὰ οἰκιακὰ των καθήκοντα

Ἐγνώρισα τελευταῖον μητέρα νεωτάτην καὶ τὴν ἐκαμάρωνα, διότι ἤκουον αὐτὴν νὰ λέγῃ μετὰ πολλῆς ἀφελείας ὅτι ὁ δεκαετὴς υἱός της διδάσκεται μέχρι σήμερον ὑπ' αὐτῆς καὶ τοῦ πατρός του.

Ἐπὶ ἔτη πολλὰ, ἐκαμάρωσα ἄλλην τινὰ μητέρα, τὴν ὁποίαν πανταχοῦ καὶ πάντοτε συνήντων συνοδεύουσαν τὸν μικρόν της υἱόν. Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, τὸ παιδίον ἐμεγάλωνεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἡ μητέρα ἐξηκολούθει νὰ τὸν βλέπῃ μικρὸν καὶ νὰ φοβῆται τὴν ξένην ἐπήρειαν. Σήμερον, ὅτε εἶνε ἀνὴρ σχεδόν, οἱ φόβοι ἐξέλιπον, διότι γνωρίζει τὸν ἀξιοπρεπῆ χαρακτῆρα τοῦ υἱοῦ της· αὐτή, ἡ μήτηρ τὸν διέπλασε· διότι γνωρίζει τὰς ὑψηλὰς ἰδέας τοῦ υἱοῦ της· αὐτὴ ἡ μήτηρ, ἐνέπνευσε ταύτας· διότι γνωρίζει τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ υἱοῦ της· αὐτὴ ἡ μήτηρ, τὰς ἐνέσπειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Αὐτὸς ὁ νέος καὶ ὡς υἱὸς καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς πατὴρ καὶ ὡς πολίτης θὰ διακριθῇ βεβαίως, διότι ὁ πατήρ του μετέδωκεν αὐτῷ τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρός του· ἡ δέ, τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς της.

Ὅτε πρὸ εἰκοσαετίας ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἤκουον νὰ λέγωσι περὶ κυρίας τινός, ὅτι εἶνε ὑπερβολικὴ ἐν τῇ μητρικῇ της στοργῇ. Βραδύτερον κυτύχησα νὰ τὴν γνωρίσω καὶ νὰ κρίνω ἰδίοις ὄμμασιν, ἂν ἦτο ἢ ὄχι δικαιολογημένη ἡ φήμη. Ἐθεωρεῖτο λοιπὸν ὑπερβολικὴ ἡ μήτηρ αὕτη, διότι παρηκολούθει τὰ τέκνα της εἰς πᾶσαν λεπτομέρειαν τοῦ βίου των. Οὐδέποτε κατεκλίνοντο αὐτά, ἂν ἡ μήτηρ δὲν παρίστατο εἰς τὴν προσευχήν των καὶ εἰς ὅλην τὴν προετοιμασίαν διὰ τὸν ὕπνον· τὴν πρωΐαν ἅμα ἤνοιγον τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ βλέμματά των θὰ συνήντων ἀμέσως τὰ βλέμματα τῆς ἐπαγρυπνούσης μητρός. Δι' αὐτὴν ὁ κόσμος ἦσαν οἱ πέντε υἱοί της· ἄλλην σκέψιν δὲν ἐπέτρεπεν εἰς ἑαυτήν· οὕτω δὲ κατώρθωσε μετά τινα ἔτη νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν τέσσαρας ἄνδρας ἀξιοπρεπεῖς καὶ διακεκριμένους καὶ εἰς τὴν πατρίδα ἕνα ἥρωα, ὅστις διὰ τῆς αὐτοθυσίας του κατέστη ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος.

* * *

Μητέρες Ἑλληνίδες, μιμηθῆτε τὰς μητέρας ταύτας, τὰς ὑπερβολικὰς ἐν τῇ πρὸς τὰ τέκνα των στοργῇ καὶ ἐστὲ βέβαιαι ὅτι οὐδέποτε θέλετε γνωρίσει τί σημαίνει ἡ λέξις «Μετάνοια».

Ἀθηνᾶ Σερεμέτη

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ Βενετία

ΙΑ'.

Ἄλλοτε, πρὸ δέκα πέντε χρόνων, εἶχα μείνει σαράντα ἡμέρας εἰς τὴν Βενετίαν. Εἰργαζόμην εἰς τὴν ἐκεῖ βιβλιοθήκην καὶ ἀνέμενα τὴν ἀνάρρωσιν τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, τῆς μεγάλης Carmen Sylva, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῶ.

Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν εὕρισκα ὅτι αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν τόσον γρήγορα καὶ τόσον ὡραῖα καὶ ἀπολαυστικά, ὅσον τότε. Ἤμουν σχεδὸν μόνη, δὲν ἐγνώριζα σχεδὸν κανένα καὶ ὅμως οὐδέποτε ἠσθάνθην τόσον ὡραῖα κάθε μου στιγμὴν διατεθειμένην, τόσον ποικίλας καὶ ἀνομοίας τὰς ἡμέρας μεταξύ των, τόσον τέλος εὐτυχής, ὅσον τὸ σαραντάημερον αὐτό.

Κάθε μία ἀπὸ τὰς ἡμέρας μου ἐκείνας ἀνέτελλε καὶ μὲ μίαν μεγάλην γνωριμίαν καὶ μὲ μίαν ὡραίαν ἀποκάλυψιν. Ὁ Τιντορέτος, ὁ Τισιανός, ὁ Βερονέζε, οἱ δύω Πάλμαι, διὰ νὰ ἀναφέρω μόνον τὰ ὀνόματα τῶν γνωστοτέρων, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἐφιλοτιμοῦντο ποῖος πρῶτος νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ κάθε κάλλος καὶ κάθε ἁρμονίαν καὶ κάθε ἀλήθειαν ζωῆς καὶ κάθε μεγαλεῖον καὶ κάθε τελειότητα.

Μὲ τοιαύτην συντροφιὰν αἱ ὧραι ἐπερνοῦσαν, χωρὶς νὰ τὰς ἐννοῶ, καὶ ἡ ζωή μοῦ ἀπεκαλύπτετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μὲ νέα θέλγητρα. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμεν ἡ Βενετία, ὅταν μοῦ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Βερονέζε ὑπὸ μορφὴν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἐκείνης, ἣν ἐγὼ εἶχα γνωρίσει. Εἶχα ἀκόμη τὴν φαντασίαν καὶ τὰ μάτια μου γεμάτα ἀπὸ τὴν Βενετίαν, τὴν πλέουσαν εἰς τὸ νερὸν καὶ τὴν λουομένην κάθε βράδυ μέσα εἰς τὰς γλυκυτέρας δύσεις τοῦ κόσμου, τὴν Βενετίαν μὲ τὰ νεροθεμέλιωτα παλάτια καὶ μὲ τὴς γόνδολες, τὴν Βενετίαν μὲ τὰς ὡραίας πλατείας καὶ μὲ τὰς μοναδικὰς εἰς τὸν κόσμον ἐκκλησίας, τὴν Βενετίαν μὲ τὰ πράσινα νησάκια καὶ μὲ τὸ θαυμάσιον Lido, ὅταν αἴφνης ἐγνώρισα τὴν Βενετίαν ἀπὸ τὸν Βερονέζε.

Μίαν θαυμασίαν νέαν γυναῖκα, καθημένην ἐπάνω εἰς ἕνα χρυσοῦν θρόνον καὶ περιστοιχιζομένην ἀπὸ πολλὰς ἄλλας, ἐξ ἴσου ὡραίας καὶ θελκτικὰς καὶ γεμάτας ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ νεότητα καὶ σφρῖγος. Ἡ πρώτη ἐντύπωσίς μου ἦτο ὅτι εὑρισκόμην ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης μυθολογικῆς βασιλίσσης. Δὲν μοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν φαντασθῶ σύγχρονον βασίλισσαν. Αἱ βασίλισσαι τῶν ἡμερῶν μας, φεῦ! σπανίως φαίνονται τόσον εὐτυχεῖς καὶ τόσον ζωηραὶ καὶ σπανιώτερον ἀκόμη περιβάλλονται ἀπὸ πλαίσιον τόσον ὡραῖον καὶ τόσον μεγαλοπρεπές. Ἄλλως τε δύω βήματα μακρύτερα ἀπὸ τὸ παλάτι, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ βασίλισσα ἐσκόρπιζε μέσα εἰς μίαν ἀποθέωσιν μαγικοῦ οὐρανοῦ τὰς ἀκτῖνας τοῦ θαυμασίου κάλλους της, εἰς τὸ παρακείμενον ἀκριβῶς παλάτι, μία ἀληθινὴ σύγχρονος βασίλισσα ἀκίνητος, παράλυτος ἐπάλαιε ἀνίσχυρος πρὸς τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην.

Ἔπειτα ἡ βασίλισσα τοῦ Βερονέζε ἦτο ἀμέριμνος, ἄφροντις, εὐχαριστημένη διότι ἔζη, διότι ἦτο ὡραία, διότι τὴν ἐθαύμαζαν, διότι ἦτο τελείως καὶ ἀπολύτως εὐτυχής. Οὔτε τὸ παρελθὸν ἀνεπόλει, οὔτε διὰ τὸ παρὸν τὴν ἔμελλεν, οὔτε διὰ τὸ μέλλον ἐμερίμνα. Ἦτο ὡραία, ὑγιής, πλαστική, ἀνθηρά, ὅλη ἀκμὴ καὶ ὅλη δύναμις. Ἠσθάνετο ὅτι κανὲν βλέμμα κακὸν καὶ ἐχθρικὸν δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ στραφῇ πρὸς

αὐτήν, ὅτι καμμία δύναμις καὶ καμμία νεότης καὶ καμμία ὡραιότης δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀναμετρηθῇ μαζύ της. Δὲν ἔφερεν οὔτε πορφύραν, οὔτε ἀλουργίδα, οὔτε στέμμα. Ἓν φόρεμα λευκόν, νομίζω, καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ μανδύαν μεταξωτόν, τὰ ὁποῖα ἐπτυχοῦντο μὲ κάλλος καὶ γραφικότητα ἁρμόζουσαν μόνον εἰς μανδύας Ὀλυμπίων. Γυμνοὶ βραχίονες καὶ γυμνὰ στήθη εἰς γραμμὰς καὶ ἀβρότητα σαρκικήν, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ θέσῃ εἰς πειρασμὸν καὶ αὐτοὺς τοὺς δύω μικροὺς ἀγγέλους οἱ ὁποῖοι ἐπτερύγιζαν νὰ τὴν φθάσουν, διὰ νὰ θέσουν εἰς τὴν ὡραίαν κεφαλήν της τὸν στέφανον, τὸν ὁποῖον ἔφεραν εἰς τὰ παχουλὰ χεράκια των.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἔμεινα εἰς ἔκστασιν πρὸ τῆς βασιλίσσης αὐτῆς ἄλλων χρόνων καὶ ἄλλων γενεῶν. Ὅλος ὁ μυθικὸς κόσμος τῶν βασιλισσῶν τῆς Χαλιμᾶς, τὰς ὁποίας εἶχα ὀνειροπολήσει εἰς τὰ παιδικά μου χρόνια παρήλασε πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν φαντασίαν μου, ἀλλὰ καμμία δὲν ὡμοίαζε μὲ τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν γυναῖκα. Καμμία ἀπὸ τὰς ὡραίας, αἱ ὁποῖαι τὴν περιεστοίχιζαν, ἀπὸ τὰς γυναῖκας μὲ τὰ φορέματα τὰ μενεξεδένια, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦσαν κλεμμένα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα κράσπεδα τοῦ Ὑμηττοῦ, κανὲν ἀπὸ τὰ προκλητικὰ καὶ σκανδαλώδη ἐκείνων βλέμματα δὲν ἠμποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ ἰδικόν της.

Καὶ αἴφνης εἰς τὴν σύγκρισιν αὐτὴν τῶν θνητῶν, μὲ τὴν κυριαρχοῦσαν μορφὴν τῆς ἀπολύτου καὶ ὑπερτάτης δυνάμεως καὶ ἀρχῆς, ἡ ὁποία τότε ἐδέσποζε τοῦ κόσμου, μοῦ ἀνεκαλύφθη ἡ ἀλληγορικὴ εἰκὼν τῆς Βενετίας. Καὶ μοῦ ἐφάνη ἀμέσως καὶ μὲ τὴν στάσιν καὶ μὲ τὴν ἔκφρασιν καὶ μὲ τὸ ἔνδυμα ὡς νὰ ἔλεγεν, ὡς νὰ ἐκήρυττεν, ὡς νὰ ἐβροντοφώνει: εἶμαι ἡ *Βενετία*· εἶμαι ἡ πανίσχυρος καὶ ἡ κραταιά, ἡ ἱσταμένη ὑπεράνω ὅλων καὶ κρατοῦσα τὰ σκῆπτρα τῆς ἀκμῆς. Τότε μόνον ἠσθάνθην πόσον μέγας ἦτο ὁ συλλαβὼν τὴν ἰδέαν τῆς ἀλληγορίας αὐτῆς καὶ κατορθώσας νὰ ἐνσαρκώσῃ εἰς μίαν γυναῖκα τὸ θριαμβευτικὸν μεγαλεῖον τῆς ἐν τῇ δόξῃ της τότε πανισχύρου δημοκρατίας.

Εἶνε πολὺ ἀτελεῖς καὶ πολὺ ἀμυδραὶ αἱ περιγραφαί, τὰς ὁποίας οἱ διάφοροι συγγραφεῖς ἀφῆκαν διὰ τὴν Ἀθηνᾶν τοῦ Φειδίου, τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο τὸ ὁλόχρυσον, τὸ ὁποῖον ὑπερεῖχε κατὰ τὸ ὕψος καὶ αὐτοῦ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὸ ὁποῖον ἐσυμβόλιζε μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν του τὴν μεγάλην δημοκρατίαν, τὴν ἀκμάζουσαν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς πολιούχου θεᾶς. Βεβαίως καὶ ὁ χρυσός, καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι οἱ ὁποῖοι ἔδιδαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δύναμιν μαγικὴν καὶ ὁ ἐλεφαντόδους ἦσαν πράγματα πολύτιμα. Ἀλλὰ βεβαίως χωρὶς τὴν τέχνην τοῦ Φειδίου ἡ Ἀθηνᾶ ἐκείνη ὅσον μεγάλη, πολύτιμος καὶ ὑψηλὴ καὶ ἂν ἦτο δὲν θὰ ἐξεπροσώπει τὸ ζενὶθ τῆς σοφίας καὶ τῆς λατρείας τοῦ ὡραίου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν φθάσει τότε οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οὔτε θὰ ἐπροκάλει τὸ θάμβος καὶ τὴν κατάπληξιν ἐγχωρίων καὶ ξένων.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ συγκρίνω τὸν Βερονέζε πρὸς τὸν Φειδίαν, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς μέχρι σήμερον εἶναι ἄξιος νὰ συγκριθῇ, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀρνηθῶ εἰς ἐκεῖνον μίαν συγγένειαν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν, μίαν ἔμπνευσιν κοινὴν καὶ ἀνταποκρινομένην πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες.

Ὅπως ὁ Φειδίας κατώρθωσε νὰ ἐνσαρκώσῃ εἰς τὸ πολύτιμον ἄγαλμά του τὴν ἰδέαν τῆς ἀπολύτου ὑπεροχῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Βερονέζε κατώρθωσε νὰ συμβολοποιήσῃ τὴν κοσμοκράτειραν τότε πατρίδα του διὰ τῆς ὡραίας αὐτῆς γυναικός. Εὐτυχέστερος ἐκείνου ἔφερεν εἰς πέρας τὸ ἔργον του, χωρὶς νὰ ἀντλήσῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα ἀπὸ κανὲν ἐπίσημον θησαυροφυλάκιον, ἀπὸ κανένα πλοῦτον δημόσιον ἢ ἐθνικόν. Καὶ ὅταν, ἀντλῶν μόνον ἀκτῖνα πρὸς ἀκτῖνα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς τέχνης του, εἶδε τὴν Βενετίαν του, μεγάλην καὶ ἀσυγκρίτως ὑπέροχον, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐργαστηρίου του εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν καὶ νὰ τὴν κληρονομήσῃ εἰς τὰς γενεὰς τοῦ μέλλοντος, φέρουσαν τὸ ὡραῖον ὄνομα τῆς χώρας, ἧς ἐσεμνύνετο νὰ εἶναι πολίτης.

Αὐτὰ ἐσκεπτόμην τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ἐγνωρίσθην μὲ τὴν Βενετίαν τοῦ Βερονέζε. Καὶ ὅσον τὴν ἔβλεπα περισσότερον, τόσον ἐπειθόμην, ὅτι αἱ ὡραῖαι ἀκόλουθοι μὲ τὰ σώματα τῶν Καρυατίδων καὶ μὲ τοὺς λαξευτοὺς ὤμους καὶ μὲ τὴν ὕποπτον κάπως ἔκφρασιν τῶν προσώπων δὲν ἐτοποθετήθησαν περὶ αὐτὴν διὰ κανένα ἄλλον λόγον καὶ διὰ κανένα ἄλλον σκοπόν, παρὰ διὰ νὰ παρουσιάζουν τὴν ἀντίθεσιν τῆς κυρίως εἰκόνος, εἰς ἣν ὁ καλλιτέχνης εἶχε δώσει ἕνα σπινθῆρα αἰωνιότητος καὶ ἀθανασίας μὲ τὸ φθαρτὸν καὶ πρόσκαιρον τῶν περὶ αὐτήν.

Ἡ Βενετία ἐκείνη νομίζω ἦτο ἡ πρώτη, ἡ μεγάλη, ἡ ἐπίσημος γνωριμία μου μὲ τὴν Τέχνην. Διὰ πρώτην φορὰν τότε ὑπὸ τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων καὶ τὸ κάλλος τῶν γραμμῶν διέκρινα σαφέστερον μίαν πνοὴν ψυχῆς, ἕνα σπινθῆρα ζωῆς ἐσωτερικῆς, κάτι τὸ ὁποῖον μετέβαλε δι' ἐμὲ τὸν τεχνητὸν κόσμον εἰς κόσμον πραγματικὸν αἰσθημάτων καὶ νοημάτων καὶ παθῶν.

Ἴσως δι' αὐτὸ ἠγάπησα περισσότερον τὴν Βενετίαν καὶ ὄχι μόνον θαυμάζω εἰλικρινῶς τοὺς καλλιτέχνας της, ἀλλὰ καὶ αἰσθάνομαι μίαν ἰδικιτέραν ἀγάπην καὶ λατρείαν πρὸς τὰ ὡραῖα ἔργα των. Ὁ Βερονέζε μὲ τὴν Βενετίαν του εἶναι ὁ πρῶτός μου μεγάλος διδάσκαλος, ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ὡμίλησεν εἰς τὴν ψυχήν μου μίαν γλῶσαν καταληπτὴν καὶ ὁ ὁποῖος μὲ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ περίπου ὅ,τι ἠσθάνθην καὶ ὅταν πρωτοεῖδα τὴν Βενετίαν, τὴν φυσικήν, τὴν πραγματικήν, ἀναδύουσαν μέσα εἰς μίαν ἀποθέωσιν ἀνατολῆς ἡλίου.

Μὲ πόσην χαρὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρηκολούθησα τὰς ναυμαχίας της, τοὺς πολέμους της, τὰς νίκας της, τὰς κατακτήσεις της εἰς πίνακας μεγάλους σαράντα καὶ πενῆντα καὶ ἑξῆντα ποδῶν, πίνακας ἐμψυχωμένους καὶ σπαρταρίζοντας ἀπὸ ζωὴν καὶ δρᾶσιν, πίνακας εἰς τοὺς ὁποίους οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκηπες σύρονται ἡττημένοι πρὸ τῶν ποδῶν της, καὶ τὸ αἷμα ρέει ἀπὸ στήθη ἀνοιγμένα ἀπὸ πελέκεις καὶ ἡ ἀγωνία ἀπηχεῖ ρόγχους θανάτου καὶ ἡ ζωὴ νικηφόρος καὶ παντάνασσα θριαμβεύει.

Καὶ ὅταν αἱ σαράντα ἡμέραι ἐπέρασαν καὶ ἡ Carmen Sylva ἀναρρώσασα μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ μὲ ἐδέχετο, καὶ αἱ ἐργασίαι μου εἰς τὴν βιβλιοθήκην εἶχαν τελειώσει καὶ τίποτε δὲν μὲ ἐκράτει πλέον ἐκεῖ καὶ δὲν ἐδικαιολόγει τὴν μακρυτέραν διαμονήν μου, κατελήφθην

ἀπὸ μίαν λύπην ἀπαρηγόρητον.

Ἦτο ἡμέρα βροχερά, συννεφιασμένη, μὲ οὐρανὸν χωρὶς κανὲν χρῶμα, μὲ ἀτμόσφαιραν πνιγηρὰν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἀπεχαιρέτισα τὴν Βενετίαν τοῦ Βερονέζε. Ἀμέριμνος, ὡραία, εὐχαριστημένη, ὅπως καὶ πρὸ πεντακοσίων χρόνων ἔλαμπε καὶ ἐφωτοβόλει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ θρόνου της, ἀθάνατος αὐτὴ καὶ αἰώνιος πρὸ τῆς προσκαίρου καὶ παροδικῆς δόξης, ἡ ὁποία τὴν ἀνεβίβασεν ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ὅπου συμβολίζει σήμερον τὴν ἀθανασίαν τοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος εἶναι προωρισμένος νὰ ζήσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Α'.

Πρὸ πολλοῦ καιροῦ τὸ μικρὸν δὲν εἶναι πλέον μωρόν. Τὸ biberon εὑρίσκεται πλέον μακρὰν, καὶ ἕνα ὡραῖο κρεβατάκι ἔχει ἀντικαταστήσει τὴν κούνια τὴν στολισμένην μὲ κορδέλες. Καθισμένο εἰς τὴν ὑψηλὴν καρέκλα του ἔχει τὴν θέσιν του εἰς τὸ τραπέζι καὶ τρώγει μαζὴ μὲ τοὺς μεγάλους.

Ὅλην τὴν ἡμέραν τριγυρίζει μέσα εἰς τὰ δωμάτια, ἐξετάζει ὅλα μὲ ἀκατάβλητον περιέργειαν καὶ φλυαρεῖ ἀδιακόπως. Μὲ μίαν λέξιν «εἶνε ἕνας ἀνθρωπάκος» καὶ εἶνε καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὸ μέλλον του. Τί θὰ τὸν κάμωμεν.

Πρωτίστως πρέπει νὰ γίνῃ παιδὶ ὑγιὲς καὶ δυνατόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ λαμβάνῃ ἀπόφασιν, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταχειρίζεται καὶ τὸν γρόνθον του. Ἐὰν ἀπὸ τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν τὸ μάθωμεν νὰ φοβῆται τὴν ὑγρασίαν τῆς ἑσπέρας καὶ τὴν δρόσον τῆς πρωΐας, νὰ τρέμῃ εἰς ἓν ρεῦμα ἀέρος καὶ νὰ τὸ ἀποφεύγῃ ὅσον δύναται, νὰ ἐκλέγῃ μὲ μεγάλην φροντίδα τὰ φαγητά του, τί θὰ κάμῃ ὅταν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ μέσον τῶν συμμαθητῶν του, καὶ ἀργότερα εἰς τὸν στρατόν, ὅταν θὰ εἶνε ἠναγκασμένος νὰ φέρῃ εἰς τὴν πλάτην του σάκκον καὶ νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὸ συσσίτιον;

Ἐν τούτοις, ἐπιθυμοῦντες νὰ σκληραγωγήσωμεν τὰ παιδιά, πρέπει νὰ προσέχωμεν νὰ μὴν ὑπερβῶμεν τὰ ὅρια. Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ τὰ συνηθίσωμεν εἰς τὸ κρύο, δὲν πρέπει νὰ τοὺς κάμνωμεν κάθε πρωΐαν ψυχρολουσίαν, ἀφοῦ τὰ ἀφήσωμεν νὰ τρέμουν ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ κρύο, κάτω ἀπὸ ἕνα λεπτὸν σκέπασμα. Ἐπιτρέποντες εἰς αὐτὰ νὰ τρώγουν ἀπὸ ὅλα, θὰ διακινδυνεύσωμεν νὰ τ' ἀφήσωμεν νὰ πάθουν ἀπὸ τὸ στομάχι των. Πῶς, λοιπὸν νὰ κάμωμεν; Πῶς νὰ εὕρωμεν τὸ ἀληθὲς μέσον; Ὑπάρχουν διὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ κανόνες ὡρισμένοι; Ἂς εἴπωμεν ἀμέσως, ὅτι οἱ κανόνες οὗτοι ὑπάρχουν καὶ ὅτι ὅλοι ἀναφέρονται εἰς ἕνα καὶ μόνον ὅρον, τὸν ἑξῆς:

«Σκληραγωγία σημαίνει συνήθεια βραδεῖα καὶ κανονική.»

Ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸν ὅρον αὐτὸν εἰς τὴν ἐφαρμογήν του· θὰ εἶνε τὸ μέσον νὰ ἀποδείξωμεν τὸ κακὸν συνηθειῶν τινῶν αἱ ὁποῖαι ἐπαινοῦνται πολὺ καὶ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνοι.

Καὶ πρῶτον πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὅσον τὸ παιδὶ εἶνε νεώτερον τόσον ὀλιγώτερον ἀντέχει εἰς τὸ κρύο.

Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, εἶνε βέβαιον, ὅτι τὰ νεογέννητα παιδία ἀπέθνησκον εἰς μεγαλείτερον ἀριθμὸν κατὰ τὸν χειμῶνα, παρὰ τὸ καλοκαῖρι, καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ μᾶλλον παρὰ εἰς τὰς Μεσημβρινάς· πόθεν προήρχετο ἡ διαφορὰ αὕτη; Ἕνας νόμος τὸν ὁποῖον κατήργησαν ἔκτοτε, ἀπαιτοῦσεν ὅτι, διὰ νὰ ἐγγραφῇ τὸ παιδίον εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν δήμαρχον εἴκοσι τέσσαρες ὥρας μετὰ τὴν γέννησίν του. Ἦσαν λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ φέρουν εἰς τὴν δημαρχίαν τὸ παιδί. Συνέβκινε συχνάκις, ἢ καθ' ὁδὸν ἢ μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς δημαρχίας νὰ κρυώσῃ τὸ δυστυχὲς μικρὸν καὶ νὰ πάθῃ βρογχίτην ἢ περιπνευμονίαν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ σήμερον οἱ ἰατροὶ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ βαπτίζωνται τὰς πρώτας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν των, ἀλλ' ἀργότερον καὶ ἡ βάπτισις νὰ γίνεται εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου τὸ μικρὸν δὲν εἶνε ἐκτεθειμένον εἰς τὸ ψῦχος.

Θὰ ἦτο ἤτον λοιπὸν τρέλλα νὰ θέλωμεν νὰ συνηθίσωμεν τὸ παιδὶ εἰς τὸ κρύο ἀπὸ πολὺ μικρόν, ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην μεγάλης θερμότητος διὰ νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ. Δωμάτιον καλῶς θερμασμένον κατὰ τὸν χειμῶνα, φορέματα ζεστὰ ὅταν τὸ βγάζωμεν ἔξω μὲ καιρὸν ψυχρόν, ἰδοὺ τί ἔχει ἀνάγκην τὸ μικρόν, ἰδοὺ πῶς θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ εἶνε προφυλαγμένον ἀπὸ τὰς ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι τὸ ἀπειλοῦν. Καὶ ἐὰν τοῦ κάμνωμεν λουτρὸν καθαριότητος καθ' ἑκάστην ἢ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, τὸ λουτρὸν αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε χλιαρόν.

Πρέπει νὰ φυλάττωμεν εἰς τὸ bebè εὐσυνειδήτως ὅλην του τὴν θερμότητα· ἰδοὺ ὁ χρυσοῦς κανών, μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμμορφοῦνται ὅλαι αἱ μητέρες. Ἀλλὰ τὴν θερμότητα αὐτὴν πόθεν τὴν ἔχει τὸ παιδίον; Συχνάκις συγκρίνουν τὸν ὀργανισμόν μας μὲ μηχανὴν τῆς ὁποίας ἡ καύσιμος ὕλη εἶνε αἱ τροφαί. Δέκα μῆνας τὸ μωρὸν ἔχει τὴν ἀνάγκαίαν θερμότητα διὰ τοῦ γάλακτος μόνον, τὴν μόνην τροφὴν τὴν ὁποίαν δύναται νὰ χωνεύσῃ, τὸ μόνον κόρβουνον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ καύσῃ ὁ λεπτὸς ὀργανισμός του. Ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσθέτομεν ὀλίγον ἄλευρον ἀπὸ ἀραβόσιτον ἢ ὀλίγον ρίζι εἰς τὸ γάλα, κατόπιν τοῦ δίδομεν ὀλίγον ἐλαφρὸν ζουμί, καὶ ἕνα κρόκον αὐγοῦ, καὶ ἅμα συμπληρώσῃ τὰ δύο ἔτη ὀλίγο φιλέτο, ἐλάχιστα χορταρικὰ καὶ ὀλίγον ἄσπρο πουλιοῦ. Καὶ οὕτω μικρὸν κατὰ μικρόν, συνειθίζει τὸ παιδὶ νὰ λαμβάνῃ καὶ ἄλλην τροφὴν ἐκτὸς τοῦ γάλακτος, καὶ ἀπογαλακτίζεται χωρὶς καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ὑπάρχουν μητέρες, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὸν φόβον τῶν μικροβίων καὶ ἄλλων φανταστικῶν κινδύνων τρέφουν τὰ μικρά των μόνον μὲ γάλα καὶ ζουμὶ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δύω ἐτῶν καὶ ἐνίοτε τῶν τριῶν. Εἶνε παράλογον καὶ εἶνε λαμπρὸς τρόπος νὰ πάθῃ τὸ μικρὸν dilatation τοῦ στομάχου ἢ δυσπεψίαν χρονίαν.

Εἶνε εὐνόητον ὅτι ἂν ἐν παιδίον ἑνὸς ἔτους ἔχῃ ἀνάγκην μιᾶς ὁκᾶς γάλακτος διὰ νὰ τραφῇ, ἕνα παιδὶ δύο ἐτῶν ἔχει ἀνάγκην διπλασίας ποσότητος. Ἡ μεγάλη λοιπὸν αὕτη ποσότης δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ στομάχι του καὶ νὰ τὸ ἀρρωστήσῃ.

Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα μεταξὺ τῶν πολλῶν.

«Δύο παιδιά, διηγεῖται ὁ ἰατρὸς Bomdy, τρέφονται ἀπὸ τὰς ἰδίας μητέρας των, αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ θαυμασιώτεραι τροφοί. Τὸ πρῶτον ἀπεγαλακτίσθη ὅταν ἔπρεπε, μετὰ τὸ πρῶτον ἔτος, καὶ μετὰ ταῦτα τρέφεται καταλλήλως· τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει λαμπρὰν ὑγείαν. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον ἐτράφη ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ μητρικὸν γάλα, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν εἴκοσι δύο μηνῶν, καὶ ἔπειτα ἀφοῦ ἔπαυσε νὰ τὸ τρέφῃ ἡ μήτηρ δὲν τοῦ δίδουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ γάλα τῆς ἀγελάδος, ζουμὶ καὶ ζεστά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρνει καθ'ἑκάστην μεγάλας ποσότητας. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαίτης αὐτῆς εἶνε ἁπλούστατον. Ἐνῷ τὸ πρῶτον εἶνε ἕνα λαμπρὸ ἀγοράκι, τὸ δεύτερον ἔχει τὸ στομάχι του κατεστραμμένον καὶ ὑποφέρει ἀπὸ ἐμέτους καὶ ἄλλας ἐνοχλήσεις.

Ὁ ἰατρὸς Guinon γράφει διὰ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον:

«Μοῦ φέρουν ἕνα παιδάκι ὠχρόν, καχεκτικόν, ἀδύνατον· μανθάνω, ὅτι εἰς ἡλικίαν ἑνὸς ἔτους δὲν τρώγει ἀκόμη παρὰ γάλα καὶ μίαν ἢ δύο φορὰς ζουμὶ καὶ πάλιν ὅταν ἡ χώνευσις δὲν ἦτο καλή, ἐγκατέλειπον τὸ ζουμὶ καὶ δὲν τοῦ ἔδιδον παρὰ γάλα. Καταργῶ σχεδὸν τὸ γάλα, δίδω κρέας ὠμὸν καὶ ἐν γένει δίαιταν ὄχι πάντοτε τὴν αὐτήν, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας τὸ παιδὶ ἔχει καλὴν ὄψιν, καὶ πολὺ καλλιτέραν ὄρεξιν».

Ξεύρετε τί συμβαίνει εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα τρέφονται μόνον μὲ ζουμὶ καὶ γάλα; ἐὰν κατὰ τύχην φάγουν ἕνα παξιμαδάκι ἢ ἕνα φροῦτον ἢ ἕνα μικρὸν γλύκισμα; βεβαίως παθαίνουν ἀπὸ τὸ στομάχι των.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἅμα ἀπογαλακτισθῇ τὸ παιδὶ δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν καμμίαν προσοχὴν εἰς τὴν τροφήν του καὶ νὰ τὸ ἀφίνωμεν νὰ τρώγῃ ὅ,τι θέλει. Διότι ἀφοῦ ὑπάρχουν τροφαί, τὰς ὁποίας μεγάλοι ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ χωνεύσουν π. χ. τὰ λάχανα, τὶς σάλτσες, τὰ γιαχνιά, τὰ παχειὰ κρέατα, τὰ κυνήγια, πολὺ περισσότερον τὸ μικρὸν παιδί. Τὸ ψητὸν ἢ βραστὸν κρέας, τὰ πουλερικά, τά αὐγά, τὸ ψωμί, τὸ ρίζι, μερικὰ ἐλαφρὰ χορταράκια, αἱ κομπόσται, αὐτὰ πρέπει ν' ἀποτελοῦν τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν του.

Ὅσον διὰ τὸ τί πρέπει νὰ πίνουν, ὁ ἰατὸς Marfan πολὺ δικαίως λέγει, ὅτι μέχρι τοῦ πέμπτου ἔτους ἐκτὸς τοῦ γάλακτος δὲν πρέπει νὰ πίνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ νερό. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν πρέπει νὰ γίνηται καταχρησις τοῦ γάλακτος

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Ὁ Λάζαρος ἐκίνησεν ὅπως ὑπάγῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου εἶδε τὴν Ζαχάραν καθημένην, ὡς ἐνόμιζε τουλάχιστον ὅτι ἦτο αὐτή. ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ ἀπόστασις νὰ κρίνῃ, καὶ ἐνόσῳ ἐπλησίαζε, διέκρινεν ἐπὶ τῶν κυμάτων τεμάχια ξύλων, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους, παλαίοντας μὲ τὸ ἄστατον ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο, ἐρχομένους ὅμως εἰς διάφορα τῆς παραλίας σημεῖα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀσφαλῶς. Ἦσαν αἱ δοῦλαι καὶ οἱ κωπηλάται τῆς Ζαχάρας. Εἷς μόνον ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἄννα ἐχάθη ἐν τῇ τρικυμίᾳ· ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἐσώθησαν. Οὐδένα ἤγγισεν ἡ χεὶρ τοῦ Σωτῆρος, οὐδένα ἔσυρεν ἐκ τῶν κυμάτων αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἰμὴ τὴν θυγατέρα του, τὸ ὕστατον αὐτοῦ τέκνον, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν ὅ τε ἀρχιερεὺς καὶ ἡ σύζυγός του.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Λάζαρος καὶ ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἡ Ζαχάρα, ὡς καὶ ἡ Ρεβέκκα, ἥτις ἐσώθη κολυμβῶσα, ὁ πρῶτος λόγος τὸν ὁποῖον εἶπεν ἦτο: Τί λέγεις περὶ τῆς διασώσεώς σου, ἀγαπητὴ Ζαχάρα; καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Ρεβέκκαν, πῶς συνέβη τὸ ναυάγιον σας;

Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ κόρη, ὅτι τὸ πλοιάριόν μας ἐβυθίσθη. οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠμπόρουν πλέον νὰ τὸ κυβερνήσουν εἰς τὴν μανίαν τῶν κυμάτων, ὅταν ἔπεσα εἰς τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ψυχρόν, ὡς ὁ θάνατος· ἐξεφώνησα· ἄλλο δὲν ἠξεύρω, παρὰ ὅ,τι,πόσον ἀργότερα δὲν γνωρίζω, ἠσθάνθην ἐν στιβαρὸν χέρι νὰ μὲ σύρῃ ἀπὸ τὴν κόμην καὶ νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ὅταν ὅμως μ' ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου συνῆλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

— Καὶ ποῖος ἦτο αὐτός, ὅπου σ' ἔσωσε, Ζαχάρα! Διὰ μίαν τοιαύτην ἐκδούλευσιν πιστεύω νὰ ἔδωκες προσοχήν· τὸν παρετήρησες βέβαια καλά, ὅταν σ' ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωήν.

Τὸν παρετήρησα βέβαια χωρὶς νὰ προφέρω λέξιν, ἂν καὶ δὲν ἠμπόρουν ἀκόμη τότε νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως.

— Ἀλλὰ τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του, εἰπέ το τώρα, ὅτε ἠμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς.

— Τὸ ὄνομά του . . . . τὸ ὄνομά του . . . . Δὲν ἔλαβαν τὴν γεναιότητα αὐτὴν τὰ χείλη τῆς Ζαχάρας. Τὸ ὄνομα τοῦ σώσαντος αὐ

τὴν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ προφέρῃ.

— Τὸ λένω ἐγὼ μεγαλοφώνως εἶπεν ὁ Λάζαρος. Ὁ σώσας σε ἦτο ὁ Ναζωραῖος. Τὸν εἶδες, καὶ τὸν ἀνεγνώρισες, Ζαχάρα! διατί δὲν τὸ ὁμολογεῖς, ὄχι μόνον πρὸ τῆς Ρεβέκκας, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ πατρός σου, καὶ πρὸ τοῦ κόσμου ὅλου; Ὀφείλεις τὴν ζωήν σου εἰς αὐτόν.

Τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της συνεκλόνισε τὴν κόρην. Χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὸν Λάζαρον δι' ὅ,τι ἔλεγε· ὡς νὰ ἐξύπνα ἀπὸ ὄνειρον, ἀνετινάχθη ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ λέγει: Ἐγὼ κάθημαι εἰς τὴν παραλίαν συζητοῦσα τὸ ναυάγιόν μας, καὶ οἱ ταλαίπωροι γονεῖς μου ὀδύρονται διὰ τὴν ἀπώλειάν μου βέβαια εἰς τὸν οἶκόν μας. Ἄς φύγωμεν! ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα νὰ φθάσωμεν.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγῃς μὲ τὰ ὑγρὰ αὐτὰ φορέματα, τρυφερὰ Κυρία, εἰ εν ἡ Ρεβέκκα.

— Καὶ ὅσον μένομεν ἐδῶ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν εἶνε χειρότερα, εἶπε πολὺ λογικῶς ἡ Ζαχάρα. Ἐκίνησαν ὄχι μόνον οἱ τρεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς κωπηλάτας καὶ μία ἀπὸ τὰς δούλας ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι διεσώθησαν καὶ εἶχον φθάσει εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου καὶ ἡ Ρεβέκκα, ἐνῷ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ προσωπικοῦ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, ἂν καὶ δὲν εἶχε γείνει οὐδεὶς λόγος διὰ τὰ ὄντα αὐτά, διότι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους εἰς δοῦλος δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν ἀνθρώπων· ἡ ἔλλειψις μόνον τῆς ἐργασίας του ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν, μ χρις ὅτου ἀντικατασταθῇ.

* * *

Ἡ πόλις ἦτο πλέον ἥσυχος. Ἡ νὺξ εἶχε προχωρήσει ἀρκετά· ἕκαστος εἶχεν ἀποσυρθῆ ἐν τῷ οἴκῳ του ἐκτὸς τινων ἁλιέων, θαλασσινῶν τέλος ἀνθρώπων, οἵτινες εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὴν παραλίαν, ὅπως ἐξακριβώσωσι τὰς ὑπὸ τῆς θυέλλης προξενηθείσας ζημίας ἢ βοηθήσωσι κανένα ναυαγόν. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἦσαν καὶ ὑπηρέται τοῦ ἀρχιερέως, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος εἶχε βάλει εἰς κίνησιν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρόν του, ὅπως τῷ φέρωσιν εἰδήσεις· διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐνάθητο ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων ὁ ἄνθρωπος, ἂν καὶ ἐδείκνυε πολλὴν γενναιότητα καὶ φιλοσοφικὴν ἀπάθειαν, παρηγορῶν τὴν σύζυγόν του. Ὁ πρῶτος τούτων ὁ ἰδὼν τὴν Ζαχάραν μετὰ τῆς συνοδείας της, ὡς ἐπόμενον, ἔσπευσεν ἀσθμαίνων πρὸς τὸ μέγαρον, φέρων τὴν χαροποιὸν εἴδησιν. Ὁ ἀρχιερεὺς ἐξῆλθεν εἰς προϋπάντησίν της· τὴν ἐνηγκαλίσθη, εὐλογῶν αὐτὴν καὶ δοξάζων τὸν Θεόν, ὅτι πάλιν τὴν ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν ἐν πλήρει ζωῇ.

καὶ νὰ τὸ λαμβάνῃ μεταξὺ τοῦ φαγητοῦ, διότι τὸ γάλα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε θρεπτικὸν καὶ οὕτω τὸ παιδὶ τρώγει περισσότερον ἀπὸ ὅτι τοῦ χρειάζεται καὶ ἑπομένως ἀρχίζει νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ δυσπεψίαν.

(κατὰ τὸ γαλλικὸν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Ἀξιότιμος Κυρία

Ἡ ἰδέα σας περὶ διαγωνισμοῦ τῶν Κυριῶν καὶ δεσποινίδων εἰς τὴν μαγειρικὴν εἶνε ἐξαισία

Ἀναγινώσκω ὅμως σήμερον εἰς τὴν ἐφημερίδα σας μερικὰς Ἀμαζονείους ἰδέας, πολὺ ὀλίγον ἐμπνευσμένας, ὡς ὤφειλεν, ὑπὸ τοῦ ἰδεώδους τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, τῆς εὐεξίας καὶ τῆς διαυγοῦς ἀντιλήψεως τῶν καθηκόντων τῆς οἰκοδεσποίνης, ἀρετάς, ἃς προϋποθέτει ἡ περὶ διαγωνισμοῦ τῆς μαγειρικῆς πρότασίς σας.

Ἠρχίσατε προσφυέστατα, Κυρία μου, «ἀπὸ τῆς τροφῆς, τώρα εἰς τοὺ.γ νικείους διαγωνισμούς, ὥσπερ ἀπὸ τῶν στοιχείων, κατὰ Σωκράτην, διότι «οὐδὲ γὰρ ζῴη γ' ἄν τις, εἰ μὴ τρέφοιτο».

Βεβαίως ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν δὲν ἔγεινεν ἀσπαστὴ ἡ ἰδέα σας αὕτη ἐξ ὑστεροβουλίας ἢ ὑποτιμήσεως τοῦ προορισμοῦ μας διὰ νὰ γίνωνται αἱ γυναῖκες μάγειροι καὶ οὐχὶ ζωγράφοι καὶ ἐπιστήμονες.

Οἱ μάγειροι ἄνδρες εἶνε πολὺ ὀλίγοι ἢ ὥστε ν' ἀντιπροσωπεύωσι ὅλον τὸ φῦλον τῶν ἀνδρῶν, καὶ πᾶς ἀνὴρ, μὴ μάγειρος, δικαιοῦται ν' ἀξιοῖ, ὅπως ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδίας του, ζωγράφος οὖσα ἢ ἐπιστήμων ἢ Ἀμαζών, εἶνε *πανεπιστήμων* τῆς τόσῳ λεπτῆς καὶ ποικίλης μαγειρικῆς, ἧς ἡ τέχνη εἶνε μεγίστη πρὸ πάντων οἰκονομίας παράγων καὶ δότειρα τῆς εὐζωΐας καὶ ὑγείας, ὅταν δι' ὀλίγων παρασκευάζει λιτήν, εὔγευστον καὶ θρεπτικὴν τροφήν.

Διότι οὐδ' ἐπιστήμων ἐπίσταταί τι μελετῶν νηστικός, οὐδὲ ζωγράφος ἐμπνέεται εἰς τὴν θέαν τῶν Ἀμαζόνων καὶ τῶν ἱπποδρομιῶν, ὢν παραζαλισμένος καὶ ἀναιμικὸς ὑπὸ τῆς πείνης, τὴν ὁποίαν δὲν ἱκανοποιεῖ ἄτεχνος, κακόγευστος καὶ νεοβραστος τροφὴ μὲ ἀπώλειαν ἀρκετοῦ βουτύρου, κρέατος καὶ λοιπῶν ἐδωδίμων καὶ μὲ ἀρκετὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς πλάστιγγος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν οἰκιακῶν ἐξόδων.

Μὲ τὰς κουζίνας μάλιστα τῆς σήμερον, τὰς τόσον καθα-

— Τώρα πάτερ! εἶπ ν ἡ Ζαχάρα ἐντόνως, ἀφοῦ ἐδίξατες τὸν Θεόν, εὐχαρίστησε καὶ τὸν σωτῆρα τῆς θυγατρός σου· ἰδού τον! Καὶ στραφεῖσα ἔδειξε τὸν Λάζαρον, ὅστις εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν λοιπῶν τοῦ μεγάρου, βλέπων μετὰ δακρύων τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἀρχιερέως πρὸς τὸ εὑρεθὲν τέκνον του.

— Μεγαλοποιεῖ τὴν μικράν μου κατὰ καθῆκον ἀνθρώπινον βοήθειαν ἡ θυγάτηρ σου, εἶπεν ὁ Λάζαρος ὑποκλινόμενος, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ σώσας αὐτήν, ἀλλὰ . . . δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν λέξιν ἀλλά, ὅτε ἤκουσε τὸν ἐλαφρὸν κρότον μετάλλου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν φωνὴν τῆς Ζαχάρας ἐν ταυτῷ λέγουσαν: δός μοί το, σὲ παρακαλῶ. Ὁ ἀγαθὸς Λάζαρος δὲν ἤξευρε κἂν τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ἡ κόρη μὲ τοῦτο· ἠκολούθησε μόνον τὴν διεύθυνσιν τοῦ δακτύλου της καὶ εἶδεν ὅτι τῷ ἐδείκνυεν ἕνα χρυσοῦν κρίκον· ἐν ἀπὸ τὰ βραχιόλιά της, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πρὸ τῶν ποδῶν του. Ὡς ἔκυψε διὰ νὰ τὸ λάβῃ προφθάνει πάλιν ἡ ἰδία πρὸς τὸ μέρος του λέγουσα: δὲν εἶνε πρέπον ὁ σωτήρ μου νὰ κύψῃ διὰ νὰ συλλέγῃ τὰ κοσμήματά μου, καὶ κύψασα ἡ ἰδία, ὡς καὶ ἐκεῖνος ἦτο εἰσέτι κύπτων, τοῦ λέγει μὲ φωνὴν ἀκουομένην μόνον παρ' αὐτοῦ: Δι' ὄνομα τοῦ Ἰεχωβᾶ μή με διαψεύσῃς. Ἡ ἀντίστασις τοῦ πατρός μου εἶνε τάφρος χωρίζων ἡμᾶς· διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ πληρωθῇ! Ὁ σωτὴρ τῆς θυγατρὸς θὰ γείνῃ ἀγαπητὸς εἰς τὸν πατέρα καὶ σεβαστός. Ἡ κόρη ἔπαιξε τόσον γρήγορα τὸ θεατρικὸν μέρος της, εἶπε τόσον γλήγορα τοὺς λόγους της πρὸς τὸν Λάζαρον, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν παρισταμένων ἀντελήφθη τι, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, μόνον μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν ἠνόησε τὸν σκοπὸν τῆς ὅλως ἀπροόπτου κωμῳδίας. Ὅσον χρόνον χρειάζεται διάττων ἀστὴρ διὰ τὴν πτῶσίν του ἔλαβεν ἡ κόρη πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου της, τοῦ τόσον ἁπλοϊκοῦ τὴν ὄψιν καὶ τόσον τεχνικοῦ τὴν σημασίαν.

Ὁ ἄδολος Λάζαρος ἔμεινε κεραυνόπληκτος· δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον οὔτε τί ἔλεγε πρὸς τὸν ἀρχιερέα, οὔτε τί ἔμελε νὰ εἴπῃ. Λαβοῦσα πάλιν τὸν λόγον ἡ Ζαχάρα καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν πατέρα της λέγει: Θὰ ἐπιτρέψῃς βέβαια, πάτερ μου, ν' ἀποσυρθῶ ὅπως ἀλλάξω τὰ ὑγρὰ αὐτὰ φορέματα· Συνιστᾶν δὲ καὶ πάλιν τὸν σωτῆρά μου εἰς τὴν γενναιοδωρίαν σου. Καὶ μὲ τοὺς λόγους τούτους ἀποσύρεται μετὰ τῶν θεραπαινῶν της, μέ ὄβημα ἐλαφρὸν καὶ βλέμμα ἐξαστράπτον, πλέον τοῦ συνήθους, ὡς θριαμβεύσασα.

Ἄνευδος, ταραγμένος, διεξάγων πάλιν τρομερὰν μετὰ τῆς συνειδήσεως του ὁ Λάζαρος, εὑρέθη τώρα μόνος ἀπέναντι τοῦ ἀρχιερέως

Ἀνοίγων τοὺς βραχίονάς του ὁ τελευταῖος ἦλθε πρὸς συνάντησίν του. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες δὲν ἦσαν τῶν αὐτῶν ψυχικῶν διαθέσεων, οὔτε καὶ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν· καὶ ἂν ὁ γεροντότερος ἔδωκεν ἐργασίαν καὶ δευτέραν φορὰν εἰς τὸν νεώτερον, ἔγεινε διότι εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην αὐτοῦ· Ὁ Λάζαρος ἦτο ὁ ἄριστος τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀρχιτέκτων, καὶ ὁ Ἄννας δυσκολώτατος πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ πρὸς ἐξωραϊσμὸν τῶν κτημάτων του. Ἀλλ ἡ νὶξ αὐτὴ τοῦ νυναγίου ἐσυμφιλίωσεν, ἂν ὄχι ἴσως ἐνδομύχως αὐτούς, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην. Εἷς τὸν μέν, ὑπαγορευόμενον τοῦτο ὑπὸ καθήκοντος εὐγνωμοσύνης, εἰς τὸν δὲ ὑπὸ σφοδροῦ ἀκαταδαμάστου πάθους.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι μὲ ἀνοικτοὺς βραχίονας ἐξέφρασεν ὁ Ἄννας τὴν εὐγνωμοσύνην του, ὑποσχόμενος εἰς τὸν Λάζαρον τὴν φιλίαν του, τὴν ἐπιρροήν του εἰς ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τῷ φανῇ χρήσιμος, καὶ περαίνων τὸν λόγον του προσέθεσε: Ὄχι σύ, τὸν ὁποῖον ἐκτιμῶ, καὶ ἦτο πεπρωμένον νὰ γείνῃς καὶ σωτὴρ τοῦ τέκνου μου, ἀλλὰ καὶ ἐχθρός μου ἂν ἔκαμνε, ὅ,τι σύ ἔκαμες, ἤθελον εἴπῃ τὰ ἴδια, διότι τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι τὸ καθῆκόν μου. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ λόγοι συνετάραξαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν ἤδη τεταραγμένον νέον, τὸν ἱστάμενον ὡς ἄγαλμα ἄψυχον, τὸν ἀκούοντα χωρὶς ν' ἀπαντᾷ καὶ σκεπτόμενον τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ἐπὶ τέλους συνερχόμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς ταραχῆς του λέγει: Καὶ ὅμως δὲν ἀξίζω ἐγὼ τοὺς ἐπαίνους αὐτούς — Ἄ, λέγει ὁ ἀρχιερεὺς διακόπτων αὐτόν, ὄχι τόση μετριοφροσύνη. Ἡ μαρτυρία τῆς θυγατρός μου ἀρκεῖ. Δὲν ἐρωτῶ κἂν τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας διὰ σήμερον.

Ἐδέθη καὶ πάλιν ἡ γλῶσσά του. Αἱ λέξεις: «τῆς θυγατρός μου», προφερθέντες ὑπὸ τοῦ πατρός, ἤρκεσαν· τί μαρτύριον πάλιν!

Ὅπως δώσῃ πέρας εἰς τὴν σκηνὴν καὶ καθησυχάσῃ τὸ κλυδωνιζόμενον πνεῦμά του εἶπε: Ἀφοῦ δὲν θέλεις ν' ἀκούσῃς τίποτε ἐκ μέρους μου, δός μου τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῶ πρῶτον διὰ ν' ἀπαλαχθῶ ἀπὸ τὰ ὑγρά μου φορέματα, καὶ δεύτερον διότι αἰσθάνομαι μεγάλην κόπωσιν, ὅπως ἀναπαυθῶ.

— Ἐνόσω μένῃς εἰς Καπερναούμ, τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχιερέως εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου. Δὲν θὰ σ' ἀφήσῳ βέβαια νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ χάνι. Ὁ οἶκος τοῦ ἀρχιερέως εἶνε οἶκος τοῦ πατρὸς τῆς Ζαχάρας, ἡ ὁποία σοὶ ὀφείλει τὴν ζωήν.

ρὰς διατηρουμένας, ἠμπορεῖ πᾶσα λεπτοφυὴς καὶ καλομαθημένη οἰκοδέσποινα, κηδομένη τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων της νὰ μείνῃ ἀρκετὰ ποιητικὴ καὶ ἀμαζὼν καὶ ἐπιστήμων, παρακάμπτουσα καὶ τοὺς σκοπέλους καὶ ὑφάλους, καθ' ὧν προσκρούομεν εἰς τὴν εὕρεσιν τῶν δυσευρέτων πλέον ὑπηρεσιακῶν χειρῶν, καὶ παρὰ τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς *Ἑστίας* ἄδουσα, ἂν θέλῃ, καὶ παρασκευάζουσα τὴν τροφὴν τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων. Δύναται καὶ ἡ ἰδία εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν τῆς ζωῆς, τὴν ἱερὰν οἰκογενειακὴν τράπεζαν νὰ προσέλθῃ εὔθυμος, εὐόρεκτος καὶ εὐδαίμων ἐπὶ τῇ εὐαρέστῳ ἰδέᾳ ὅτι τονόνει καὶ φαιδρύνει διὰ τῆς μαγειρικῆς ἐπιστήμης τὴν ὕπαρξιν τῶν τρυφερῶν τέκνων της καὶ τοῦ συζύγου τὸ ἐξηντλημένον σῶμα καὶ τὸ βαλάντιον.

Τῇ 29η Ὀκτωβρίου 1904.

Λεμησσῷ Κύπρου **Πολυξένη Λοΐζιας**

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΦΘΙΣΙΩΝΤΩΝ

Τὸ τμῆμα Ὑγιεινῆς καὶ Νοσηλείας τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» ἐπικαλεῖται καὶ πάλιν τὴν συνδρομὴν τοῦ κοινοῦ διὰ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν οἰκιῶν τῶν πτωχῶν φθισικῶν.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ διάδοσις τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν προληπτικῶν μέτρων τῶν περὶ τοὺς πάσχοντας, καὶ τὴν μόλυνσιν τὴν μεταδιδομένην διὰ τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἐπίπλων εἰς τὰ ἐπιζῶντα μέλη τῆς οἰκογενείας.

Τὸ τμῆμα τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, πρῶτον αὐτὸ ἐμεριμνησεν ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ κακοῦ καὶ δι' ὁδηγιῶν ἐντύπων διανεμομένων δωρεὰν εἰς τὰς πτωχὰς οἰκογενείας καὶ δι' ἀπολυμάνσεως ἐνεργουμένης καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας καὶ μετὰ θάνατον.

Ἀλλὰ τὰ κρούσματα καὶ αἱ ἀνάγκαι τῆς πόλεως εἶναι τόσον πολλαί, ὥστε τὰ γλίσχρα μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτουν αἱ κυρίαι τῆς Ἑνώσεως δὲν ἐπαρκοῦν. Ἀπευθύνονται λοιπὸν πρὸς τοὺς φιλανθρώπους, καὶ φιλάνθρωποι πρέπει νὰ γίνωμεν ὅλοι εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, διότι ἡ διάδοσις τῆς φθίσεως, εἶναι μία σπάθη Δαμόκλειος κρεμαμένη πάντοτε ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ὅλων μας.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται πρ ς τὴν κ. Ἀντωνοπούλου, ταμίαν τοῦ τμήματος, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 44.

ΤΟ ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς συνεχίζονται εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τὰ μαθήματα τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται δεκτὴ πᾶσα κόρη ἢ καὶ ἔγγαμος ἀγράμματος, ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθῃ γράμματα καὶ νὰ ἀποκτήσῃ στοιχειώδεις ὠφελίμους γνώσεις διὰ τὸν προορισμὸν της ὡς ἀνθρώπου, οἰκοδεσποίνης καὶ μητρός. Παρακαλοῦνται αἱ διευθύνουσαι καὶ διευθύνοντες ἐργοστάσια, αἱ κυρίαι ἀγραμμάτων ὑπηρετριῶν, καὶ πᾶς ὁπωσδήποτε ἐρχόμενος εἰς συνάφειαν μὲ τὰς λαϊκὰς τάξεις νὰ συντελέσῃ ὅπως γίνῃ γνωστὴ ἡ ἔναρξις τῶν Κυριακῶν μαθημάτων, καὶ ἡ διευκόλυνσις τῆς ἐγγραφῆς τῶν μαθητριῶν, ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς 12ης—2μ. μ. ὥρας, καθ' ἃς διακόπτεται ἡ ἐργασία παντὸς καταστήματος, εἰς τὴν *Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Πανεπιστημίου 26.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Γ. Σέριφον. Ὁλόκληρον σειρὰν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχητε. Ἴσως τοὺς ζητουμένους ἀριθμοὺς κατορθωθῇ νὰ εὕρωμεν καὶ ὁλόκληρον σῶμα τοῦ 15ου τόμου. Καν Π. Π. Π. Πειραιᾶ. Δι' αὐτὸ καὶ ἠρωτήσαμεν, διότι ὑπεθέταμεν, ὅτι κάποια κατάχρησις εἶχε συμβῇ. Συνδρομὴ 1904 ἐλήφθη. Ζητούμενον φύλλον ἀπεστάλη. Καν Α. Β. Γιούργεβον. Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστίας. Ὑπόλοιπον ποσοῦ ἐστάλη πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην Πρόεδρον τῆς ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων Ἐπικούρου Ἐπιτροπῆς. Ἡμερολόγιον δὲν ἐκδίδεται. Καν Α. Π. Κέρκυραν. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Καν Θ. Μ. Σύρον. Νομίζω ὅτι δι' ἕνα κύριον ἀνεπτυγμένον ὡραιότερον δῶρον ἀπὸ βιβλία δὲν ὑπάρχει. Μία ὡραία ἔκδοσις τοῦ Σολωμοῦ ἢ τοῦ Βαλαωρίτου· ἐὰν ἀγαπᾷ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, ὡραία ἔκδοσις τοῦ Ὁμήρου ἢ τοῦ Πλάτωνος ἢ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἴσως θὰ μοῦ εἴπετε ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὡραῖαι καὶ πολυτελεῖς τοιαῦται ἐκδόσεις ἑλληνικαί. Ὑπομονή! ἂς εἶνε καὶ Γαλλικαί. Ἐὰν εἶνε γλωσσομαθής, μία πολυτελὴς ἔκδοσις, καὶ ὑπάρχουν ὡραιότατα, τοῦ Δάντε, τοῦ Πετράρχη, τοῦ d'Annunzio. Ἡ αἰώνιες παντοῦφλες καὶ τὰ γελοῖα κατασκευάσματα τῶν ὡρολογοθηκῶν καὶ τῶν χαρτοθηκῶν εἶνε δῶρα δι' ἄλλης περιωπῆς ἄνδρας. Δα Κ. Θ. Τεργέστην. Ἀλλ' ἡ Χειραφετημένη μου στοιχίζει 3 φρ. καὶ ἡ Μάγισσα ἐπίσης, καὶ ὄχι 1, ὡς τὸ ἀποσταλὲν ἀντίτιμον τοῦ Ἡμερολογίου. Ἂν ὄχι δι' ἄλλο, τοὐλάχιστον ὡς ὄγκος βιβλίου εἶνε τετραπλάσιον τοῦ Ἡμερολογίου. Ἔπειτα ἔχετε τὴν ζωὴν ὁλόκληρον τῆς Ἑλληνίδος· τῶν προλήψεων τῆς Ἑλληνίδος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Θράκης ἐξανιστάμενης κατὰ τοῦ καθεστῶτος. Τέλος ἔχετε ἐν μυθιστόρημα πρωτότυπον ἑλληνικόν. Καν Θ. Μ. Πειραιᾶ. Εἰς μνησθὴν τοιαύτην διὰ τὴν ἑορτήν της ὄχι πολύτιμα κοσμήματα. Προτιμῶ ἓν βαρύτιμον ἔργον τέχνης. Ἔχετε ἐκεῖ τὰς θαυμασίας θαλασσογραφίας τοῦ Βολωνάκη καὶ ἐρωτᾶτε τί νὰ χαρίσετε; Τὰ διαμάντια εἰς τὸν γάμον καὶ μετά.— Καν Α. Μ. Δ. Αἴγιναν. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι αἱ περισσότεραι τῶν συνδρομητριῶν μας, λησσμονοῦν ὅπως καὶ σεῖς, ὅτι χρεωστοῦν· πρέπει λοιπὸν νὰ γράφωμεν πρὸς μίαν ἑκάστην χωριστά, μετὰ τὰς ὑπομνήσεις ὅπου κάμνομεν στερεοτύπως πρὸς ὅλας; Εἶναι φοβερὰ καὶ ἀνιαρὰ ἡ πάλη αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ τῆς ὑπάρξεως ἑνὸς φύλλου. Καν Κ. Π. Μ. Γύθειον. Ἐλήφθη Ἐνεγράφητε. Καν. Κ. Λ. Κ. Γύθειον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἡ ἀπόδειξις πρὸς εἴσπραξιν εἶχεν ἀποσταλῇ πρὸς τὴν αὐτόσε ἀντιπρόσωπόν μας, παρ' ἧς παρακαλῶ νὰ τὴν ζητήσητε, δηλοῦσα ὅτι ἐπληρώσατε κατ' εὐθεῖαν. Πρὸς καλὴν οἰκοκυράν. Ἀφοῦ ἐκτελεῖτε ὅλας τὰς συνταγὰς τῆς μαγειρικῆς προσέξατε εἰς τὶς προχθεσινὲς μπεκάτσες. Κατὰ λάθος ἐγράφη ὅτι ψήνονται μὲ προσθήκην ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῆς σάλτσας, ἣν ἐσημειώσαμεν, ἐνῷ βράζονται μὲ κουταλιὰν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ζωμοῦ κρέατος. Καν Ε. Κ. Καλάμας. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Δα. Ε. Π. Τσεγγιελ-κιοῖ. Ἔχομεν ἀρκετὰς ταινίας ἐπιστρεφομένων ἐκ τοῦ Ἀγγλ. Ταχυδρ. φύλλων σας, μὲ τὴι σημείωσιν «non reclamés». Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ζητεῖτε τί σᾶς πταίομεν ἡμεῖς;

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΤΑΦΤΑΔΕΣ

Ἡ ταφτάδες εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὄχι πλέον διὰ μισοφόρια μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ φορέματα καὶ δι' ὑποκαμισάκια. Εἶναι βεβαίως ὡραῖον μεταξωτὸν ὁ ταφτᾶς καὶ σχετικῶς τὸ εὐθυνότερον ὅλων, ἀλλὰ ἔχει ἓν τρομερὸν ἐλάττωμα, νὰ κόπτεται. Εὐτυχῶς οἱ ἐγχώριοι ταφτάδες, οἱ κάλλιστοι, οἱ τοῦ ἐργοστασίου τῆς κ Δραμητινοῦ, τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, εἶναι στερεώτατοι Καὶ ὡς χρώματα καὶ ὡς ψρου-ψρού, καὶ ὡς ἀντοχή, οἱ ταφτάδες αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἡ καλὴ ὑφάντρια ὑφαίνει ἐκεῖ εἰς τὸν ἀργαλειόν της, ἐνώπιον τῶν πελατίδων της, εἶναι ὡραιότατοι, αἰώνιοι καὶ πολὺ εὐθυνοί. Εἴτε ἀπὸ τοὺς ἑτοίμους ἀγοράσετε, εἴτε δώσετε παραγγελίαν, μένετε πάντοτε εὐχαριστημένη, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μεταξωτὰ τῆς καλῆς ὑφαντρίας, ἡ ὁποία ἀθορύβως καὶ χωρὶς ἐπίδειξιν μὲ τὰ μικρά της μέσα προήγαγε τὴν ἐργασίαν της εἰς τελειότητα θαυμαστήν. Διὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν, εἴτε μανδύλια ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα, εἴτε σάρπες, εἴτε φορέματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ ἡ κ. Δραμητινοῦ, ἔχει ἀπὸ ὅλα καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐθυνάς.